

לקח מהפרשה,

'קרבנו שאו את אחיכם' (י' ד')

דווקא בשעה קשה זו שבה אנו מצויים כאשר אויבינו מבית ומחוץ מנסים לחתור תחת יסודות קיומנו, הדור מוכשר יותר לפתיחת הלבבות, ועלינו לעשות מאמצים מרובים לקרב את אחינו בית ישראל אל ריבונם.

מה שברצוננו לחדש הוא, שצריך לנצל גם את כוח החוצפה של דורנו זה על מנת להעזי פנים, ולפתוח עוד ועוד שיעורי תורה, גם במקומות שבהם דרושה העזה של ממש, ובכך נקיים את מאמר המשנה בסוף מסכת סוטה שבעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא.

הבה ננצל את הכוח הגלום 'בחוצפא יסגא' (אחד מסימני דורו של משיח הוא התרבות החוצפה. בארמית: 'חוצפא יסגי' בעברית: 'החוצפה תרבה') של דורנו ולא נתבייש להתדפק על בתי שכנינו וידידנו, ונבקש מהם להגיע לשיעורי תורה בבית המדרש.

אני מכיר יהודי שעשה כדבר הזה. התדפק על דלת שכנו וביקש ממנו לבוא ללמוד יחד עמו בחברותא. "אני משתתף כבר בכמה שיעורי תורה ואין לי עניין להצטרף לשיעור נוסף" השיב האיש. "ובכל זאת אני מבקש ממך שכני היקר שבנוסף תיאות ללמוד גם אתי בחברותא" המשך השכן להתחנן. לאחר כמה נדנודים כאלה הבטיח לו השכן לחשוב על הרעיון.

עברו עוד כמה ימים שבהן נקט השכן בחוצפא יסגא, ולא הפסיק מלנדנד עד שהשכן השני הסכים ללמוד אתו. אי אפשר לתאר מה יצא לבסוף מהחברותא הזו, סיפר הרב. כל בני הבית של השכן הושפעו מהלימוד ולא רק הוא החל להקפיד ביתר שאת על תורה ומצוות אלא גם אשתו ובניו פתחו בדרך חיים אחרת, והכול בזכות חברותא אחת... (עלינו לשבח)

לזרע בר קיימא : אוסנת בת אליס

פינת ההלכה

מהלכות ספירת העומר

הברכה ואופן הספירה:

א: סופרים את העומר ממוצאי חג ראשון של פסח.

ב: הספירה נמשכת ארבעים ותשעה יום.

ג: כל אחד צריך לספור בעצמו.

ד: לפני הספירה מברכים 'על ספירת העומר'. (לא מברכים 'שהחיינו' לפני ספירת העומר).

ה: צריך לברך ולספור בעמידה. מי שספר בישיבה מכל סיבה שהיא יצא ידי חובה.

ו: נוהגים שכל אחד גם מברך על הספירה בעצמו. (למעט מי שאינו יכול).

ז: מנהג תימן שהש"ץ מברך בשביל כולם, וכל אחד סופר בעצמו.

ח: מנהג תימן לספור את העומר בארמית.

ט: סופרים גם את הימים וגם את השבועות, כמו שכתוב בסידור

קטן בספירה:

א: ילד שיודע לספור צריך לספור בברכה גם אם לא הגיע לגיל בר מצווה.

ב: ילד ששכח לספור יום אחד רשאי להמשיך את הספירה בברכה.

ג: ילד שיש לו 'בר מצווה' באמצע ימי הספירה, רצוי שיפסיק לברך על הספירה מיום ה' בר מצווה'

(גם כשהקפיד לספור מידי לילה.) יבקש מאחר להוציא אותו ידי חובת ברכה ויספור בעצמו.

אמירות חינוכית / חלק א'

(עפ"י עצות מהחיים של חיים ולדר)

- א: אם הילד מהבית יוצא שמח ומרוצה, דע כי נתת לו חשק ורצון ואת כוחותיו הוא ימצה.
- ב: מי שמחנך את ילדיו בגערות צעקות וטענות, בדבר אחד אין ספק, שחינך אותו למידות מגונות.
- ג: אם תברר מה השגת בחייך תגלה: כי בצעקות רמות, לא רק שלא הועלת, אלא הפסדת רבות.
- ד: אם שבחת את ילדך והארת לו פנים דע כי תדמית חיובית לו בנית ונתת לו ביטחון לחיים.
- ה: נסה להתעלם כשאפשר כשראית מאורע גם אם אותו הילד עשה בזדון והוא ילד לא רע.
- אמור לו: בוודאי לא שמת לב, או: בטח לא התכוונת למה שאירע.
- ו: אם תדבר בכבוד אל כל יהודי, תשיג בביתך רוגע ושלווה ושלוש בית ייחודי.

בהצלחה ושבת שלום שושנה

המשך בשבוע הבא א"ה

סיפור לשבת

האמונה שמנעה את הגירוש

ד"ק של דאגה פסה את פניו של הבעל-שם טוב. תלמידיו כבר ידעו כי זה סימן שעת צרה היא לישראל. למודי נסיון מן העבר התחזקו התלמידים בתפלה ובתשובה, בתקנה להעביר את רע הגזרה. כך עברו כמה ימים ופניו של הבעל-שם טוב מוסיפות להקרין דאגה. חלף שבוע. יום אחד, בשעת צהריים, נהרו לפתע פני הבעל-שם טוב. "מזל-טוב, חברה קדישא!", קרא הבעל-שם טוב לתלמידיו ושתי עיניו זורחות, "הבה נאמר בצותא 'לחיים', ונודה לקדוש-ברוך-הוא על שהציל את עמו". שמחו התלמידים והסבו סביב השלחן ורבים בראשם.

פתח הבעל-שם טוב וספר: "באחזתו המפארת של גרף פלוני, עובד ר' נפתלי. יהודי זה, איש צנוע ופקח, מנהל כבר שנים את אחזתו המשגשגת של הגרף. ידו של הגרף לא משה מידו של ר' נפתלי, והוא אינו עושה צעד קטן או גדול בעסקיו, בלי לשאל את פיו. "יום אחד נערך משתה הוללות באחזתו של הגרף. למשתה הגיעו רוזנים ובני-אצלה מכל האזור. בעצומו של המשתה החל אחד הרוזנים לדבר סרה ביהודים. חיש-מהר החרו-החזיקו אחריו רוזנים נוספים, שהטילו ביהודים כל מום ורפש אפשריים. זה אומר 'ענבים הם', שני מוסיף 'נוכלים הם', ושלישי טוען כי 'היהודים עושקים את פרנסת הפולנים'. "בשלב כלשהו החלה להתגבש דעה כללית בקרב ההוללים כי יש לגרש אחת ולתמיד את כל היהודים מאדמת פולין. אך מכיון שפוחם של הרוזנים שהשתתפו במשתה היה מגבל, נמנו ונמרו לסלק בשלב ראשון את היהודים מהאזורים שבתחומי שליטתם והשפעתם. "דאגה עמקה מלאה את לבו של הגרף. 'ומי ינהל את עסקינו?', הרהר-שאל בקול רם, 'הלא כלנו מחזיקים באחזותינו? יהודים המשמשים בתפקידים נהוליים כאלה ואחרים; מה נעשה בלעדיהם? האם נפקיד את רכושנו ונעסקנו בידי האפרים הנבערים?!"

"דבריו של הגרף נכנסו באזני חבריו וזרעו בלבבם בלבול. ידיהם של כמה מהנוכחים רפו והם כבר נטו לתמוך בבטול רעיון הגירוש. אבל היו ביניהם כמה שונאי-ישראל מרים, שהתעקשו 'להפטר מן היהודים המנוגלים'. "לאחר חלופי דברים וצעקות החליטו כי למעשה אין סתירה בין הדברים – היהודים יגרשו ורק מנהלי האחזות ונושאי התפקידים החיוניים ישארו. קדם שנפרדו לדרבם הטילו על שלשה לקבוע סופית את פרטי תכנית הגירוש. "כל זה התרחש לפני שבוע בדיוק", המשך הבעל-שם טוב. "אתמול קרא הגרף לר' נפתלי, והכניסו לסוד התכנית. ר' נפתלי שמע על גזרת הגירוש הנרקמת ובטנו התהפכה. לבו הלם בחזקה וחנרון הציף את פניו. הגרף סים את דבריו וצפה לשמע את תגובתו. "ר' נפתלי התעטף בשתיקה ובחן את הדברים. פתאום החל לחזק את עצמו באמונה ובטחון בה'. אט-אט סלק מעליו כל חשש ודאגה והגביר את תקנתו כי ה' אלקי ישראל יעמד לימין עמו גם בפעם הזאת. לפתע פרץ ר' נפתלי ברקוד נלהב. הגרף הביט על מנהל אחזתו בדאגה ובחשש כי הבשורה הקשה שבשה את דעתו.

"דקות ארוכות נמשך רקודו של ר' נפתלי בעודו ממלל מלות תודה והלל לה', דברים שהגרף הפולני כמובן לא יכל היה להבין. כשנגע מעט וחדל מלרקד, דרש ממנו הגרף הסבר להתנהגותו התמוהה. "הביט ר' נפתלי בגרף בחינך ואמר: 'בהיסטוריה למודת-הסבל של העם היהודי היו לא-מעט גזרות קשות שאימו עלינו. המצרים ענו אותנו בפרך, הייננים בקשו להעבירנו על דתנו, המן הרשע רצה להשמיד ולהרג ולאבד את כלנו. ובכל פעם, הפך הקדוש-ברוך-הוא את מחשבת השונאים על-פיה וחולל לנו נס הצלה. פעת מבקשים גם אתם לגרשנו מבתינו, על זקנינו, נשותינו ועוללנו. בטוח אנכי כי שומר ישראל שבשמים לא ינום ולא יישן. אין בלבי ספק כי הגזרה תתבטל, האלקים ישיב לשונאינו כגומלם, והימים הללו יחפכו לנו לששון ולשמחה. ואני כבר רוקד על שמחת הנס שעתידי להתרחש".

"דבריו של ר' נפתלי עוררו מחשבות בלבו של הגרף. הלה כנס כמה מחבריו, ולאחר מחשבה נוספת ונתינת הדעת לתוצאות נוספות של הגירוש, חזרו בהם מפונתם. "בדרך הטבע", סים הבעל-שם טוב את דבריו, "מי שתכנון את הגירוש – כלומר, הגרפים – הם גם מי שחזרו בהם מפונתם. אולם מצד האמת, מי שבזכותו נתבטלה הגזרה הוא ר' נפתלי. אמונתו התמה בקדוש-ברוך-הוא ובטחונו המלא בישיעת ישראל – הם שהבקיעו את שערי השמים ועוררו רחמים על עם-ישראל".

(תורתך שעשועי) שבת שלום

ליראת שמיים:

נאוה בת מרים / יהונתן בן סעדה / אברהם בן נאוה / טוהר בת נאוה / נהוראי בן נאוה / מלאכי בן נאוה / ידידיה בן נאוה / אחיה בן נאוה / נעמה בת נאוה